

ԲԱԺՆԵՓԻՆ

ՄԻԼԻՄԻՍՏ 60 դ. սովոր. վ. ԵՅԱՄԱՆՈՅ 35 » » ԱՐՏԱԶՄՆ. ՏՐԿ. 4 սովոր վ. ԵՅԱՄԱՆՈՅ 2.50 » ԻՐԱԳ. Է. ՊՐԱԳ. 1 Աճգ. ոսկի

Հասցիի փոփոխություն համար պետք է վճարել 3 ֆրանկ:

ԶԵՌՔԷ ՀԱՏՐ 3.50 Դրոշ

ԱԶՏԱԳ

Հ Ա Յ Ա Թ Ե Ր Թ

ԱԶԳԱՅԻՆ, ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ԵՒ ԳՐԱԿԱՆ

ՀՈՐԵՔՈՒԹԻ

1

ՄԱՅԻՍ 1929

«AZTAG»

JOURNAL ARMÉNIEN

B. P. 587

BEYROUTH, Co. LIBAN

ՏԻՐ ԵՒ ՏԻՐԿԷՆԻ Հ. ՊԱՆԿՆԵՐ

Գ. ՏԱՐԻ ԿԻ ՀՐԱՏԱՐԱՆՈՒԹԻ ԶՈՐԵՔՈՒԹԻ ԵՒ ՇԱՐԱԹ ՕՐԵՐԻ ԹԻՒ 192

ԽՄԲԱԳՐԱԿԱՆ

ՄԻՆԱՍ ԶԵՐԱԳ

Ամիս մը առաջ, Մարտիկի մէջ հողին յսնճուեցաւ Խրիմեան հողան յեղափոխական սկիզբի ներկայացուցիչներէն և հայկական ազատագրութեան մեծ ռազմական Մինաս Զերագ:

Զերագ և իր սերունդը ծնան ու ապրեցան Եօթնասունական թուականներու ահաւոր սարկութեան մէջ, բայց անոնք անհաւատալի յանդիմութեամբ և համարձակութեամբ հաւատացին բուրժուական Մեր ժողովրդի թմրած ինքնասիրութիւնն ու արժանապատուութիւնը արթնցնելու և յառաջիկայ լեզուափոխութիւնը պատրաստելու մեծ զործին մէջ, ամենակարեւոր դերն ու աշխատանքը կը պարտինք Զերագին, որ Վարժապետեանի ու Խրիմեանի հետ միասին անկաշկանդ և անընդհատ աշխատեցաւ և վախճան տարի շարունակ հայուն բազմոյն և ազատ օրուան հաւատքը կենդանի և անհեղուկ պահեց իր մէջ:

Մինաս Զերագ, ծնած պոլսոյ մէջ, շատ լաւ կը ճանչնար թիւրքն ու անոր ձգտումները և կը հաւատար որ առանց ազատ հայրենիքի հայ ժողովուրդը զատապարտուած է կորսուելու: Ան առաջին օրերուն կը կարծէր որ գիւտապաշտական ճանապարհներով կարելի պիտի ըլլայ հայ ժողովրդի ազատագրութիւնը, և այդ նպատակով ալ կ'անդադնէր անցած է Ներսիս, մօտիկէն չլիման մէջ մտնելու համար զրական և քաղաքական հեղինակաւոր գէպքերու հետ:

Եօթնասունական թուականներու վերջերքերը ուսուցիչական պատերազմի հետեւանքով եւրոպայի գիւտապաշտական սահաբանին մէջ թիւրքերէր բաժանման խնդիրը սկսաւ զբաղեցնել մտքերը, չափազանց մեծ խանդավառութիւն ստեղծուեցաւ այդ ժամանակի ազգային շրջանակներու մէջ, որոնց ամենակարեւորն ներկայացուցիչներն էին Հայրենի ու Զերագը: Ան իրի քարտուղար—խորհրդական լիւրագաւ Խիմեանի նախագահութեամբ կազմուած ծանօթ պատգամաւորութեան, որ այդ ժամանակ Պերլին դուռնուած մեծ պետութեանց խորհրդաժողովին ներկայացուց ընդարձակ յիշատակագիր մը, որով կը պահանջուէր հայ ժողովուրդի ազատագրութիւնը:

Ապագային թէպէտեւ զոտն յուսախարութիւններու սուրթ տուաւ սոյն ուղեւորութիւնը, սակայն այդ առժամային գիւտապաշտական յաղթանակէն վերջ մեծիւր անասարքերութիւնն ու խոստումնադրութիւնը ընթացքը, այդ շրջանի սերունդը բերաւ այն համոզման, որ երկաթի շերտի պէտք է հարկադրէ մեր բաժինը առնելու համար:

Այնուհետեւ Զերագ մինչև օսմանեան ազխարներ սահմանադրութիւնը մնաց Ներսիսի և անդիլերէնի ու ֆրանսերէնի բաժիններով հրատարակեց «Արմէնիա» թերթը, և ամենամեծ ծառայութիւնը մատուցանեց Հայկական Դատին և պատրաստեց ապագայ յեղափոխութիւնը: Եւ երբ սահմանադրութեան վերջ ան Պոլսի վերադարձաւ, ամբողջ Պոլսոյ հայութեան յարգանքին արժանացաւ և անհաւանդութեան շուքերով և ցոյցերով գլխաւորուեցաւ:

Մինաս Զերագ այն հանուային գործիչներէն չ'եղաւ, որոնք դառն փորձութիւններէն և ցուրտէն յուսալքուած քաշուեցան հրատարակչի և փոխեցին իրենց հաւատքն ու համոզումները: Ան մինչև և վերջ պահանջի վրայ մնաց և իր ազնիւ ու ազդանուէր սիրտը արտփայ ազգին համար:

Հայաստանի Հանրապետութեան երջանիկ օրերուն, երբ ան առաջին անգամ տեսեր է Ահարոնեանը, հակառակ իր յառաջացած անաւերելի, լալով ըսածէ, «պէտք է համբուրեմ այն ձեռքը որ մեր ազատութիւնը ստորագրեց»:

«Սուրբ է և մաքուր մեր դրօշը, ան մեր պատիւն է», կրտսեր Զերագ, երբ չար բերաններ կուզէին ցեխոտել զայն Շրջանկաւ, մաքրապարտ, համոզուող և համակերպող և անշահախելի որ հայր մը դարձած էր երէկուան խանդավառ և խրոխտ Զերագը: Ամենուրեք հետ մտնող էր և շարունակ կը խրատէր ու կը թելադրէր Մահուան անկողինին մէջ լսել ան մատճեցիքը ազգին համար և մնաց միեւնոյն մաքուր հայրենասէրն ու իր ազգին համար զոհարելու պատրաստ զործիչը:

Հայ ծնունդ և հայ մեռաւ Զերագ և ռազմական դարձաւ որոշ սերունդի մը, որ աւագ, չի կրցաւ իրազեկել իր երազը:

Վեց տասնեակ տարիներ հայ ժողովրդին և հայ հայրենիքին համար աշխատող և իր ամբողջ ուժն ու կրօնը հայ ազգին ազատագրութեան համար ազատող այս մեծ հայրենասէրն ալ իր աչքերը յաւիտենականօրէն փակեց օգար երկնքի տակ, առանց տեսնելու իր անհեղուկ հանգրուանն ու պատկերը:

«Զին Հայաստան տարեք», ահա վերջին կտակը ազգային մեծ գործիչին, որ աւագ անիրազործելի պիտի մնայ, քանի երկրի դուռները փակ կը մնան իր զաւակներուն առջև:

Հայ դատի առաջնորդներէն եղաւ Զերագ և հայ ժողովուրդի ազատագրութեան ջերմ հաւատացող մը:

Յարգանք իր յիշատակին:

ԱՊՐԵԼ 24Ի ԱՆՆԱԽԸՆԹԱՅՈՒՆՆԵՐ

ՏՕՆԱԿԱՏԱՐՈՒԹԻՒՆԸ

ՊԵՅՐՈՒԹԻ ՆՈՐԱԿԱՌՈՅՑ ՄԵԾ ԹԱՏՐՈՆԻՆ ՄԷՋ

2500է ԱՆԵԼԻ ԲԱԶՄՈՒԹԻՒՆ ՄԻ ՆԵՐԿԱՅ ԳՏՆՈՒՅՑԱԻ ՀԱՆԳԵՍԻՆ

Ապրիլեան նախադասութիւնը որդատուն տալիս անցած կիրակի օր, կէս օրէ առաջ ժամը 10,30ին, Պէյրութի միտի և մեծ ամբիթատոնի սրահին մէջ տեղի ունեցաւ պահանջաւ մը կազմակերպուած Չափանոս Որբ, Միտիեան կողմէ: Սիրիոյ հայութեան համար անհաւանդութեան երեւոյթ մըն էր այս: Ժամանակէն շատ առաջ թատրոնի մօտքն ու սրահները լեցած էին ծովածաղ կրկնա լազուրութեամբ մը: Օտարներ, զարմացած գէպի թատրոն խաժող ժողովուրդի բազմութիւնէն և իրաքանցութիւն, հետաքրքրութեամբ կը հարցնէին թէ ինչ է պատահած: Հակառակ մեր ջանքերուն, կարելի չեղաւ ստույգի ներկաներուն թիւը: Սակայն մեր նշանակած մասնաւոր լրատուներէն տեղեկ 2000 հոգի համարէին վերջին կրցած լրացնել իրենց համարները՝ անընդհատ դուրսէն խաժող կազմութեան պատճառաւ: Սակայն կողմած չի կալ որ սրահին մէջ ներկայ գտնուողներուն թիւը մօտ 2500ի կը հասնէր, բացի այն բազմութիւններէն, որոնք տեղի չի գտնուէին պատճառաւ ստույգում ևս զարմած են մտաքի գտնէն:

Երկուց հանդիմանականութիւն մէջ կը գտնուէին նաեւ տեղական զանազան թիւրքերու խորհուրդներ և թիվակիցներ, զինուորականներ, պաշտօնականներ և տեղացի երեւելիներ: Դժբաղդար որ մեր կրօնաւորներուն լրացակայութիւնը զգալի էր, ինչ որ մեզմէ աւելի օտար խորհուրդներու ուսչարութիւնը հրաւիրած և զարմանք պատճառած է: Նախապէս եղած յայտարարութեան համաձայն հանդիսը սկսաւ ժամը ճիշդ 10,30ին՝ ֆրանսական զինուորական նախադասութիւն՝ ֆրանսական և իրանական թաղերգովը, որ, յարմարեցաւ ողջունուեցաւ: Ներկաներուն կողմէ և որմէ վերջ սրբերու միտիեան կողմէ Պ. Ե. Քիւրիէան, հանդէսի նախագահութիւնը յանձնեց Պ. Վահան Փափագեանի (Կոստ) որ իր կարծիքով և զարմանք պատճառաւ ներկաները շատ մօտիկ ապրեցող մեր նախադասութիւնը:

«14 տարի առաջ Ապրիլ 24ի առաւօտը թիւրք վայրագ կատալաութիւնը յանկարծակի բերելով, Պոլսոյ մէջ ճորտակալի մեր ոսկի երկրասարգութիւնն ու մտադրականութիւնը և սկսաւ բնոյժ. ջարդը: Եւ քանի որ հայ ժողովուրդը իր հողին ու արքային կապուած, հարստութիւն չինած և իրենցմէ բարձր քաղաքակրթութեան մը տիրած էր, ոչխարի կարաւաններով պէս բոլորն ալ քշուեցան գէպի տնայապաններ, որ կ'սպաւելին տարիներով: Գանձները կորստ աշխատեց մեր սիրելի նախադասութիւնը՝ գեղեցիկ կոյսեր, նորածին մանուկներ, նորահաս պատանիներ, ամէնքը մեր կենսական ու ազատաստեմէ երկրասարգութեան:

«Եւ միտ մեր ապագային այս պէս լուծեց թիւրքերու քաղաքակրթութիւնը ժողովուրդի մը դատար որ պայքարն ու գոյութիւնը, որ բնականօրէն էր ուրիշ քաղաքակրթութիւն մը: Արդի մէկ անկիւնին մէջ և ջահակիր զարծած: Եւ այդ ձգտում մը, գէպի լոյսին ու քաղաքակրթութեան ձգտում տեղի, բնական ձիրք մըն է որ արմատացած է մեր ժողովուրդի հոգիին մէջ:

«Բայց այդ բոլոր նախնիներն ու ջարդերը չի կրցան մեղսել հայ ժողովուրդը. Շուպին Դարահորը,

երկու ամիս հերոսաբար կուտեցաւ անթիւ և անհամար թշնամի ուժերու գեղձ: Առաւել չպիտեւ իսնարձիկ բարբարոսութեան առջև, և վերջապէս Սուէյսիան կուտեցաւ իր գինու օրհնութեան: Գեղմ և ողջունուեցաւ ֆրանս. զին. ուժերու կողմէ: Այս հերոսական գրուագիւնը երբեք չի պիտի ջնջուի պատմութեան էջերէն, ինչպէս Վարդանի անուան ջնջելի մնացած է մեր պատմութեան մէջ և պիտի մնայ յաւիտեան: Մեր վերջին պատմութիւնն ալ արձանագրած է թաղութիւն. ուրբերու անուաններ, որոնք իրենց կեանքերը գոնեցին ժողովուրդին համար և որոնց յիշատակը, որ կը տօնուի այսօր, պիտի ծառայէ իր բնական ցոյց մեր գոյութիւն սերունդներուն համար:

«Դժբաղդար մենք չուենք անձանթ գերեզման, բայց մենք կազմած ենք խորհրդանշան մը, որ զապր անպայման պիտի իրականանայ և մենք գաղտնի գրեցած պիտի երթանք Ազատ և Անկախ Հայաստան»:

Օրիորդ Զեփիւս Ապելի յագիւ մենեղէն յետոյ զինուորական նախադասութիւնը նախապէս Շուպինի մահերը և որոնք բնթաղին լրացակայ վարպետը՝ պարզելով խառնախառն տեսարան մը: Մահութեանը որ գրեւոր էր բեմի ճիշդ կեցութիւն, բազմութիւն. ծաղիկապակի ներսի պատուած էր և սրահ երկու կողմերը հայ սկստաներ ծաղիկ և կամ և բարեկեցած էին: Երկուսն էր ինչ որ մեզմէ աւելի օտար խորհուրդներ չառնէր չի կրցան զոպել իրենց յագիւները և հեղեկալով լուսնին:

Երկրորդ քանդակուն էր Լաիկներու Գոյեմի բնոյժ. հակիւ և «Շուպինի» հեղեկալ ֆրանսացի Պ. Ուրպիս որ մատուցաւ 20 վայրկեան խօսեցաւ, որուն բանախօսութիւնը պիտի գրեց յաջորդի:

Պ. Տիրան Աճեման յաջող կերպով արտասանեց «Յարգանք Քեզր» և Պ. Խիլեկան ջութակով նուագեց «Լեւոյ Ամպեր» յագիւով ներկաները, որմէ վերջ բեմ հրաւիրուեցաւ Տիւ. Էլլէն Բիլգան:

«Խնամարձութիւնը գլուխը կրծքի և մօտիկ բոլ քու սրտի զարկերուն, եթէ կ'ուզես լսել քու հարազատներուն զարկերը, որովհետեւ դեռ շատ թուր է անոնց յիշատակը և մենք լուր մենք անոնց ձայները:

«Պարուն է այսօր, ծիծեռնակները երամներով եկել են մեր հայրենիքին, որոնք սրահին են անուշ ձայները մեր մանկիկներին, որոնք են իրենց բոլորը մեր երգիչների վրայ և հետապիկ են յուսահատութեան և այսօր, բայց ինչու կուտեք ինչու կը սպանէ, ո՞վ է նախադաս և ինչու է այդ նախադասութիւնը, չէ որ բոլորն ալ մահկանացուներ ենք: Եւ հաւատակ են անոնք, որոնք մի վե՛հ նպատակի համար պայքարեցան և ինկան այդ ճանապարհի վրայ:

«Խնամք նախադասութեան, ուրովհետեւ մեր պապերին սերմանում երկրին ազատութեան ձգտեցան, որովհետեւ մենք լոյս էինք, չընդադար խառն և խառնը չուեց լոյսը: Անէկներ խառններ և առանց յաջողութեան համար անհրաժեշտ էր պայքար: Եւ այդ պայքարին համար է այսօրուան ազատունը:

«Մարդիկ կան մեր մէջ որ կ'ըսեն. «Ինչ ազատութեան խօսք կրնայ ըլլալ գոյութեան մէջ»: Բայց ի՞նչ կարծիքով չիտակ չէ աչք: Հրեաները որ այնքան տարիներ (Շար. կարգով Բ. Էջ. Ա. սխալակ)

ԱԶԳԵՐԻ ԴԱՇԱԿՑՈՒԹԻՒՆԸ

ԵՒ

ՄԵՐ ՊԱՆԱՋՆԵՐԸ

Ազգային քաղաքական զագաւորները չեն իրադարձուած կարճ ժամանակամիջոցում: Երբեքն ազգային ստիպում են տասնեակ տարիներով սպասել իրանց իդէալների իրադարձմանը: Յաւայի է տեղ, որ կան պատմութեան մէջ չընթանի, երբ երկուր դարեր ազգային սպասում են իրենց ազատագրումը, ինչպէս ցոյց են տալիս Տաճկաստանի հետ կրկնակ կարգած ազգային ինչպէս բաղարներ, յոյներ, սերբեր, ալբանացիք, արաբներ: Սրանց շարքում գտնուած է և հայ ժողովրդի ազատագրական շարժումը որ գոյութիւն ունի արդէն միջանդի տասնեակ տարիներէ ի վեր, եթէ հասնէր երկու դար, եթէ սկսեւք հայել խորհրդի Օրի օրերը: Մեր ճանապարհը եղաւ շատ փոքր և ծանր: Դրա սպառնալիքները չառն են. — մեր աշխարհաբանական գրութիւնը, հարեանների թշնամութիւնը, ազգի քանակի փոքրութիւնը, մեծ պետութիւնների խաղաղութիւնը և զարգացող պետութիւնները: Տաճկաստանի մեծ եւային Բայց այդ բոլորը չի յուսահատեցնում մեզ այսօր էլ փոքր սակ նոր ճանապարհներ մեր գաղտնապահութիւնը:

Այսօր ևս պիտի խօսեմ Ազգերի Դաշնակցութեան վրայ իր բնական մեր հորդի մէկ ազգակից:

Ինչ ենք սպասում մենք Ազգերի Դաշնակցութիւնից ներկայ պայմաններում, երեք բան: Առաջինը՝ մեր գոյութեան խաղաղութիւնը, իրականացումը: Երկրորդը՝ մեր ազատագրութեան խաղաղութիւնը, քանի որ մեր գաղտնի համար հարեւաւոր է պահել մեր ժողովրդի համարները: Մեր ժողովուրդը չառնողներ, քանի որ ջարդերից յետոյ մենք ոչ աւելի քան երեք միլիոն ժողովուրդ ենք, որից միմիայն 800,000ը ապրում է Հայաստանի մէջ: Եւ այս աշխատանքը այսօր կատարում է Ազգերի Դաշնակցութեան մէջ:

Երկրորդ գործ. — Տաճկաստանի Ազգերի Դաշնակցութեան մէջ մտնելու պարագան. եթէ նա կը մտնի և նրան կ'ընդունեն, ամենամիտահան կերպով պահանջել որ նրա բնականութեան պայմաններից մէկը լինի հայկական լուսնաշնորհի լուսարարութիւնը: Դրա համար մենք անպայման ահալին ջանք ու եռանդ պիտի գործածենք: Դրա մասին ոչ միայն Հ. Հ. Պատուիրակութիւնը պիտի մտածէ, այլ բոլոր շրջանները և կուտակցութիւնները առանց խորութեան:

Երրորդ գործ. — Միջոց և անգագար յիշեցնել Ազգերի Դաշնակցութեան, որ նա չորս անգամ անհաճանք է հանել յօգուտ հայկական հարցի և այդ բանաձևների տակ 50 պետութիւնների ստորագրութիւն կալ:

Ահա այս երեք գործերի համար է որ մենք պիտի աշխատենք: Ազգերի Դաշնակցութեան մէջ: Ուսանք ասում են որ Ազգերի Դաշնակցութիւնը թայ ժամանակէ, ուժեղ ազգակ չէ միջազգային ստորագրում: Բայց մենք պիտի օգտագործենք բոլոր ազգակները թայժամ ուժեղ: Այժմ կը չպիտի խաղաղենք:

Ա. ԽԱՏԻՍԵԱՆ

“ԱԶԳԱՅԻՆ” Ի ՏՊԱՐԱՆԸ

ՄԵՐ ՆՈՐ ԽՄԲԱԳՐԱՏՈՒՆԸ

ԿԻ ԳՏՆՈՒԹԻ ՕՐՈՂՏԻ ՊԱՔԻՆ ԵՒ ՏԵՒԻ ՓՈՂՈՑԻՆ ՄԷՋ «ՄԱԹՊԱՆ ԵՒ ՎԱՐՈՒՆԻՆ» ՏՊԱՐԱՆԻՆ ՄԷՋ:

1. *Umpston, J. H.*
 2. *Umpston, J. H.*

Փոխթրդիկ ըստուած և խորակ-
ներու վրայ փշրուած վաղջիակա-
նուսւ մը պէս է նայ Չողովուրդը,
որ խխախիները իր ծիսան կեանքի
նովը նախընտրուած վրայ: Այդ խղ-
ճակներէն մէկն է միայն որ կառ-
ած է Լիբանանի գաղութներն ի վեր
Հայտիքի ժողովուրդն և ան տեսն-
ողներն:

մը այցելեցէ՛ւ այս ժամագործասունը: